

Conselleria d'Economia, Hisenda i Innovació

Junta Consultiva de Contractació Administrativa
de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears

Exp. Junta Consultiva: RES 3/2024

Document: resolució de recurs especial en matèria de contractació

Exp. d'origen: contracte de concessió d'obres públiques per a la construcció, conservació i explotació del nou complex assistencial de Can Misses i dos centres de salut vinculats a aquest (SSCC CA 151/09)

Recurrent: Sociedad Concesionaria Gran Hospital de Can Misses, SA

Acord de la Comissió Permanent de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de 16 de desembre de 2024

Fets

1. El 15 de març de 2010, el Servei de Salut de les Illes Balears i l'empresa Societat Concessionària Gran Hospital de Can Misses (d'ara endavant, la Concessionària), varen subscriure el contracte de concessió d'obres públiques per a la construcció, conservació i explotació del complex assistencial de Can Misses i dos centres de salut vinculats a aquest (SSCC CA 151/09), amb una durada de trenta-dos anys i set mesos.
2. El 4 de maig de 2018, la Unitat de Seguiment i Control de l'explotació (d'ara endavant, l'USC) va informar l'òrgan de contractació que la Concessionària havia canviat la carta de productes i els preus de la cafeteria de l'hospital i, com a conseqüència d'això, s'havien produït queixes i incidències dels usuaris de la cafeteria.

Per aquests fets, l'USC proposava imposar a la Concessionària una penalitat per incompliment greu del contracte, tipificat en la clàusula 55.1.3) e) del Plec de clàusules administratives particulars (PCAP), que recollia com a penalitat greu en l'explotació de les infraestructures sanitàries l'«Obstrucció a les tasques d'inspecció general i fiscalització de l'explotació de la infraestructura i de desobediència a les ordres impartides per l'Administració».

3. El 19 de setembre de 2023, l'òrgan de contractació va iniciar un procediment d'imposició de penalitats a la Concessionària, per un import de 66.000 euros, per un incompliment greu del contracte previst a la clàusula 55.1.3) e) del PCAP i es va nomenar una persona instructora del procediment. L'inici es va notificar a la Concessionària el 22 de setembre de 2023.

4. El 5 d'octubre 2023, la instructora va emetre un plec de càrrecs en el qual detallava els fets penalitzats, que resumidament són els següents:

La carta de precios había sido aprobada el 19 de mayo de 2015.

El día 12 de febrero de 2018, la Subdirección de Infraestructuras y SSGG emite Oficio dirigido a la Sociedad Concesionaria no aprobando la propuesta de carta de precios de fecha 30 de enero de 2018, por operar una variación al alza de los precios. Se le advierte que, sin la autorización previa por parte de la Administración de la nueva carta de productos y precios, ésta no puede ser ofertada en la cafetería del Hospital.

No obstante, la advertencia de que sin la autorización previa de la carta de productos y precios, en la cafetería del hospital, ésta no podía aplicarse, Se evidencia que se están sirviendo productos no autorizados por el Hospital, desobedeciendo las órdenes directas de no aplicar la nueva propuesta de carta por no estar autorizada, previamente.

Durante el primer trimestre de 2018, se han registrado múltiples incidencias/reclamaciones debidas a problemas relacionados con los precios o los productos. Por ejemplo, entre otras, las incidencias de los usuarios son las siguientes:

— INC 290659

No se cobra según lista de precios en cafetería.

Se aporta ticket de cobro donde hay un Varios que son 3 medias tostadas y que se ha cobrado 2,70 cuando una según lista de precios es 0,65

— INC 293505

Se han cambiado los precios de los productos sin previo aviso. Adjunto tique de bocadillo vegetal con atún y cerveza de lata. los precios anteriores eran 2,65 y 1 euro y ahora son 3,65 y 1,25 euros:

[...]

La Sociedad Concesionaria fue introduciendo productos no autorizados que cobraba bajo el concepto «varios»

Aquest plec de càrrecs es va notificar a la Concessionària el 13 d'octubre de 2023, i se li va concedir un termini per presentar al·legacions.

5. El 16 de novembre de 2023, la Concessionària va presentar al·legacions, que la instructora va proposar desestimar, la qual cosa es va notificar a la Concessionària el 14 de desembre de 2023, i se li va concedir un nou termini per presentar al·legacions.
6. El 9 de gener de 2024, la Concessionària va presentar una altra vegada al·legacions contra el procediment.

7. El 16 de febrer de 2024, l'USC va emetre un informe tècnic en el qual, essencialment, s'analitzaven els arguments relatius a les incidències dels usuaris ocorregudes durant el primer trimestre de 2018.

Ara bé, en aquest informe també esmentava que, en inspeccions recents, dutes a terme durant el 2024, l'USC havia aixecat dues actes d'inspecció per altres incompliments en la carta i els preus de cafeteria. L'informe conclou que la Concessionària encara incomplia els preus de la carta vigent el 2024, que va ser l'aprovada per l'Administració el 2023.

8. El 28 de febrer de 2024, l'òrgan de contractació, d'acord amb la Proposta de resolució i l'informe de l'USC, va resoldre:

1. Imponer una penalidad a la Sociedad Concesionaria Gran Hospital Can Misses con CIF A57648388, calificada de grave de conformidad con lo establecido en la cláusula 55.1.3) e) del PCAP por desobediencia de las órdenes impartidas por la Administración y obstrucción de las tareas de inspección general y fiscalización de la explotación de la infraestructura.

2. Imponer una sanción a la Sociedad Concesionaria Gran Hospital Can Misses de 59.080 euros (IVA exento), sanción que resulta proporcionada y adecuada al incumplimiento cometido.

3. Declarar que la penalidad se hará efectiva mediante deducción del importe en las facturas posteriormente emitidas.

4. Notificar la presente resolución a la Sociedad Concesionaria Gran Hospital Can Misses.

La resolució es va notificar a la concessionària el 6 de març de 2024.

9. El 8 d'abril de 2024, la Concessionària va presentar, davant la Junta Consultiva de Contractació (JCCA), un recurs especial en matèria de contractació contra la Resolució d'imposició de penalitats.

En resum, les al·legacions de la recurrent són essencialment les següents:

— Al·legació primera. Prescripció de l'acció de l'Administració per poder imposar les penalitats.

— Al·legació segona. Abús de l'Administració en les seves facultats per penalitzar i ús extemporani i inadequat de les facultats de l'Administració per imposar penalitats.

— Al·legació tercera. Infracció del principi de tipicitat. La recurrent considera que no concorren els requisits essencials per apreciar obstrucció i desobediència, per la qual cosa considera que hi ha hagut desviació de poder de l'òrgan de contractació.

— Al·legació quarta. Falta de motivació en la graduació de la penalitat i infracció del principi de proporcionalitat.

Per tot això, l'empresa sol·licita la nul·litat o anul·labilitat de la penalitat imposada en l'expedient; o subsidiàriament, la rebaixa de la penalitat contractual imposada, la qualificació de l'incompliment com a lleu i la imposició del mínim admès pel plec, si es descarta la impossibilitat d'imposar la penalitat per la regla de la clàusula 55, apartat 1, lletra g) del PCAP, o bé si es mantén la qualificació com a greu, que s'imposi la penalitat en el grau mínim.

10. El 16 d'abril de 2024, la JCCA va sol·licitar a l'òrgan de contractació la tramesa de l'expedient administratiu complet i l'emissió de l'informe jurídic preceptiu. El 26 d'abril de 2024, es va haver de reiterar el requeriment, ja que la informació tramesa per l'òrgan de contractació incomplia els requisits de contingut i forma necessaris per poder resoldre el recurs.
11. El 5 de juny de 2024, finalment, l'òrgan de contractació va trametre a la JCCA l'expedient administratiu, juntament amb el preceptiu informe jurídic relatiu al recurs interposat, el qual s'oposa a les al·legacions del recurs.

Fonaments de dret

1. L'acte objecte de recurs especial és la resolució d'imposició de penalitats a la concessionària per l'incompliment d'un contracte de concessió d'obres públiques del Servei de Salut de les Illes Balears, que té la consideració de poder adjudicador administració pública.
2. Contra aquests actes es pot interposar el recurs especial en matèria de contractació que preveu l'article 66 de la Llei 3/2003, de 26 de març, de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears (LRJCAIB). Aquest recurs equival al recurs de reposició dels articles 123 i 124 de la Llei 39/2015, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPACAP). La competència per resoldre'l correspon a la Comissió Permanent de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, d'acord amb la lletra m) de l'article 2 i l'article 7 del Text consolidat del Decret pel qual es creen la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, el Registre de contractes i el Registre de contractistes, aprovat pel Decret 3/2016, de 29 de gener.
3. D'acord amb el plec de clàusules administratives particulars (PCAP) del contracte de concessió d'obres públiques que ens ocupa, el règim jurídic aplicable és el que preveu el Reial decret legislatiu 2/2000, de 16 de juny, pel

qual es va aprovar el Text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques.

4. La recurrent es troba legitimada per interposar el recurs, que s'ha interposat mitjançant un representant acreditat.
5. El termini per interposar el recurs especial de l'article 66 de l'LRJCAIB, d'acord amb l'article 122 de l'LPACAP, és d'un mes des de la notificació de l'acte impugnat. La resolució objecte del recurs es va notificar a la Concessionària el 6 de març de 2024 i el recurs es va interposar el 8 d'abril de 2024, dilluns, dia immediat hàbil següent als dies 6 i 7 d'abril, que eren dissabte i diumenge respectivament, considerats inhàbils a efectes administratius. Per això, s'ha de considerar que el recurs es va interposar dins el termini adequat.
6. El règim jurídic aplicable a les penalitats del contracte que ens ocupa, és el que preveuen els articles 94 i següents del TRLCAP, els articles 94 i següents del Reial decret 1098/2011, de 12 d'octubre, pel qual es va aprovar el Reglament general de la Llei de contractes de les administracions públiques (RGLCAP) i allò que va quedar fixat en el plec de clàusules administratives particulars (PCAP) del contracte.
7. Per atendre les al·legacions de la recurrent, s'ha considerat oportú reordenar-les o refondre algun dels arguments per poder contestar-lo de manera més clara i estructurada.

– Al·legació primera. La recurrent al·lega la prescripció de l'acció de l'Administració per poder imposar les penalitats, ja que considera que els fets de l'any 2018 objecte de la penalitat imposada han prescrit, per haver transcorregut més de quatre anys des que es varen produir.

Segons la recurrent, la caducitat del procediment tramitat per imposar les penalitats no té res a veure; el que s'argumenta és la prescripció (no la caducitat), en canvi, en la resolució impugnada es nega la prescripció perquè s'argumenta que les penalitats ni caduquen ni prescriuen.

– Contestació a l'al·legació primera.

L'al·legació de la prescripció —que la Concessionària ha reiterat en tots els escrits d'al·legacions presentats al llarg de l'expedient tramitat—, va ser rebutjada per l'òrgan de contractació en virtut de les sentències del Tribunal Suprem (TS) núm. 1689/2019, de 21 de maig de 2019 i núm. 1543/2023, de 22 de novembre de 2023, més recent.

Tenint en compte aquesta jurisprudència, en la resolució impugnada i en l'informe jurídic de 4 de juny de 2024 en relació amb el recurs, l'òrgan de contractació afirmava que:

[...] si la imposición de penalidades no constituye un procedimiento autónomo sino un incidente durante la ejecución del contrato y por tanto, no les es de aplicación la caducidad, tampoco cabe la prescripción argumentada por la Concesionaria, por transcurso de cuatro años al amparo del artículo 15 de la Ley 47/2003, de 26 de noviembre, General Presupuestaria.

El TS, en la Sentència 1689/2019, de 21 de maig de 2019, va concloure que les penalitats tenen una naturalesa i unes peculiaritats específiques, les quals enumerava en el fonament jurídic 5è de la Sentència, en el següent sentit:

QUINTO.- La Sala entiende que la imposición de penalidades conforme a la normativa antes expuesta por incumplimiento contractual, no está sujeta a un plazo de caducidad y esto por las siguientes razones:

1º Es punto común y pacífico que en lo sustantivo tales penalidades no responden al ejercicio de una potestad sancionadora, luego para su imposición no se sigue un procedimiento específico de naturaleza sancionadora ni éste es aplicable supletoriamente. Al respecto es jurisprudencia de esta Sala que *responden al ejercicio de una facultad de coerción sobre el contratista para la correcta ejecución del contrato, facultad que implica poderes de dirección, inspección y control que, en garantía del interés público, se atribuye a la Administración* (cf. sentencia de esta Sala, Sección Quinta, de 6 de marzo de 1997, recurso de apelación 4318/1991).

2º Su naturaleza ciertamente se acerca a la lógica de la multa coercitiva como instrumento cuyo fin es forzar, mediante su reiteración y hasta lograr el cumplimiento de determinada obligación contractual. Tal similitud se acentúa cuando con la penalidad se reacciona ante retrasos del contratista u otro cumplimiento defectuoso mantenido en el tiempo; ahora bien cuando se impone como consecuencia de un incumplimiento puntual o ejecutado del contrato, ya no implica coerción alguna y su naturaleza se asemeja ciertamente a la sancionadora o cumple un fin resarcitorio.

3º Aun así, como *tal penalidad* tiene una sola regulación y no puede ostentar diversa naturaleza dependiendo de su finalidad, hay que estar al criterio jurisprudencial según el cual *carece de una vocación sancionadora en sentido estricto, y se configura como una suerte de cláusula penal contractual (cf. artículo 1152 del Código Civil) cuya razón radica en el interés público que se satisface con el contrato y que es necesario tutelar.*

4º *En lo procedimental la imposición de penalidades se ubica sistemáticamente en la LCSP 2007 en sede de ejecución contractual, sin que se prevea para su ejercicio un procedimiento específico y diferenciado, lo que no es el caso de esos otros supuestos del artículo 194 de la LCSP de 2007 en los que sí prevé que la Administración contratante ejerza ciertas potestades mediante concretos procedimientos: es el caso de los supuestos de interpretación, modificación, resolución, reclamación de deudas, cesión o subcontratación* (cf. artículo 195.1 de la LCSP 2007).

5º Cobra así sentido la cita de la sentencia del Pleno de esta Sala, de 28 de febrero de 2007, recurso de casación 302/2004, que constituye la ratio decidendi de la sentencia impugnada. Pese a dictarse para un supuesto distinto, de ella cabría deducir *que la imposición de penalidades no implica un procedimiento autónomo o diferenciado dentro del procedimiento contractual iniciado con la adjudicación, sino una decisión o trámite en particular de la fase de ejecución.*

6º *Esto no quita que para su adopción haya una regulación mínima en el artículo 196.8 de la LCSP 2007, lo que evita la idea de imposición de plano: se prevé así que haya propuesta y decisión y que haya trámite de audiencia o alegaciones es una exigencia no expresamente prevista, sino que responde a un cabal entendimiento del principio de proscripción de la indefensión, exigencia común a todo acto mediante el cual el poder público imponga un gravamen.*

7º Las previsiones del citado artículo 196.8 de la LCSP lleva a la idea cierta de que *hay un expediente, pero no un procedimiento.* En efecto, la idea de expediente supone la documentación de la sucesión de actuaciones que integran un procedimiento, pero puede implicar sólo la constancia documental de decisiones, lo que asemeja a las penalidades con las multas coercitivas que adoptadas para la ejecución de acto incumplido que sí pone fin a un procedimiento.

8º De esta manera como ya la denominó la sentencia de esta Sala, Sección Quinta, de 30 de octubre de 1995 (recurso de apelación 5203/1991) *con la imposición de penalidades se está ante una «decisión ejecutiva», si bien acordada en el curso del procedimiento de ejecución de un contrato, prevista en los contratos a modo de estipulación accesoria cuya regulación mínima se agota, en este caso, en el artículo 196.8 de la LCSP 2007. No precisa, por tanto, la aplicación supletoria de la Ley 30/1992 —hoy Ley 39/2015— para su regulación.*

9º Quiebra de esta manera el presupuesto normativo del artículo 44.2 de la Ley 30/1992 pues la fase de ejecución contractual, dentro del procedimiento administrativo, no tiene por objeto ejercitar una potestad de «intervención» susceptible de producir efectos desfavorables o de gravamen: se está ante la regulación de dicha fase dentro del procedimiento contractual, cuya finalidad es la correcta ejecución de un contrato mediante el que se satisfacen intereses públicos.

De la Sentència del TS 1543/2023, resulta d'interès, el següent:

Existe acuerdo entre las partes -y así lo reconoce también la sentencia impugnada- en que en el contrato concesional se contemplaron la imposición de penalidades por incumplimiento de las obligaciones por el contratista. *La controversia gira en torno a si la imposición de dichas penalidades por incumplimiento está sujeta a caducidad y si la doctrina de la Sentencia 21 de mayo de 2019, es asimismo aplicable a los contratos de larga duración, como el aquí examinado.*

Pues bien, declaramos en la reseñada Sentencia de 21 de mayo de 2019 que en la imposición de penalidades al amparo del artículo 194.2 de la Ley 9/2017, no son aplicables las normas que regulan la caducidad del procedimiento administrativo (arts. 42.3.a y 44.2 de la Ley 30/1992 LPAC) y que para su ejercicio no se prevé un procedimiento distinto y autónomo en la medida que constituyen trámites, decisiones o incidencias dentro del procedimiento de ejecución del contrato.

Dijimos en la aludida Sentencia que no son aplicables las normas que regulan *la caducidad de los procedimientos* por las razones que se enumeran en el FJ 5º [...].

Pues bien, consideramos que las razones expuestas sobre la *naturaleza no sancionadora de las penalidades y la inaplicación de las normas de la caducidad* son plenamente trasladables a las de contratos como el ahora examinado, una concesión de larga duración, sin excepción a dicha doctrina general. Y es que, en efecto, los argumentos expuestos por la recurrente sobre la singularidad de los contratos de largo plazo no resultan admisibles, en la medida que dicha circunstancia -la mayor o menor duración temporal- no altera ni modifica la naturaleza propia de las penalidades contractuales que, como se ha dicho, tienen una sola regulación, carecen de vocación sancionadora, *su imposición no conlleva un procedimiento autónomo o diferenciado dentro del procedimiento contractual, sino que se trata de una decisión o trámite en particular de la fase de ejecución del contrato. La inaplicabilidad del instituto de la caducidad se sustenta en que la determinación de los incumplimientos contractuales se sitúa en el ámbito de la ejecución del contrato*, por las razones jurídicas que antes hemos transcrito y que no es necesario reiterar.

[...]

Ciertamente, la recurrente discrepa del criterio de la Sala y vierte una serie de consideraciones basadas en su propia y subjetiva interpretación de las penalidades, si bien, como hemos indicado, las consideraciones sobre su naturaleza o la inexistencia de otros institutos aplicables en supuestos de dilatación excesiva en la tramitación de los expedientes, no modifican las conclusiones alcanzadas en los términos señalados por esta Sala, *siendo así que las eventuales dilaciones o la extensa duración de la tramitación y sus consecuencias habrán de examinarse de forma casuística, en el seno de la ejecución de cada contrato. Empero, como decimos, no altera ni desvirtúa la naturaleza o vocación no sancionadora de las penalidades como instrumento para forzar el cumplimiento de las obligaciones, ni justifica la revisión ni la matización de nuestra precedente doctrina que afirma de forma clara que las penalidades no revisten un carácter sancionador y que el expediente para su determinación no puede considerarse como un procedimiento autónomo e independiente, de modo que no es aplicable el instituto de la caducidad, por tratarse de "trámites, decisiones o incidencias dentro del procedimiento de ejecución" del contrato, doctrina que cabe ratificar, sin excepciones derivadas de la mayor o menor duración del contrato.*

Així, en aplicació de la jurisprudència del TS, les penalitats són incidents que poden ocórrer durant el procediment d'execució dels contractes i per al seu exercici o imposició no es requereix la tramitació d'un procediment específic i diferenciat, sinó que es poden imposar mitjançant una decisió executiva de l'òrgan de contractació, sense cap altre tràmit que el de garantir el dret d'audiència de la contractista. És a dir, com no s'ha de tramitar un procediment administratiu com a tal sinó un simple expedient amb audiència de la interessada, no resulta d'aplicació el règim de caducitat, que és propi dels procediments administratius, els quals tenen un termini màxim de tramitació.

Amb caràcter general, es pot afirmar que la caducitat es refereix a la tramitació completa del procediment i esdevé quan ha vençut el termini màxim fixat legalment sense que l'òrgan administratiu competent per resoldre hagi dictat una resolució. En canvi, la prescripció de les accions, constitueix

una manera d'extingir els drets per la inacció del titular. La prescripció exigeix l'existència d'un dret exercitable, que no s'exerciti per la persona titular i que transcorri el temps màxim per exercitar-lo fixat a la llei.

En matèria de contractació, la prescripció de l'acció per imposar penalitats no es regula en la normativa i tampoc se'n troben gaires pronunciaments en la doctrina i la jurisprudència. De fet, en les sentències del TS esmentades (Sentència 1689/2019 i Sentència 1543/2023), es fa referència a la caducitat dels expedients de penalitats, però no s'esmenta en cap moment el concepte de prescripció.

En relació amb la prescripció aplicable en casos de penalitats contractuals, només podem trobar alguns pronunciaments del Tribunal Superior de Justícia de Madrid que són previs a les sentències del TS que hem citat anteriorment. La més recent és la Sentència de 14 de juny de 2019, del Tribunal Superior de Justícia de Madrid:

La prescripción de la acción, alegada ya respecto del primer acuerdo de imposición de penalidades, tal y como se ha expuesto las penalidades contractuales no son sanciones en sentido estricto, sino que constituyen un medio de presión para asegurar el cumplimiento regular de la obligación a modo de cláusula penal del artículo 1152 del Código Civil (SSTS Sala 3ª, Sección 5ª de 6 de marzo de 1997 y Sección 4ª de 18 de mayo de 2005, recurso 2404/2003), de forma que al igual que en el ámbito civil sustituyen a la indemnización por daños fijando una responsabilidad económica por la comisión de determinados hechos, con independencia de que medie dolo o culpa, aunque, en el ámbito del derecho público, puedan incluso reputarse próximas a las multas coercitivas a fin de lograr la efectividad de lo pactado, en cuanto al plazo de prescripción no resulta aplicable el plazo de prescripción de dos años para las infracciones graves establecido en el art 132 LRJAPPAC, sino que entendemos que - a falta de otra previsión específica- el plazo de prescripción ha de ser el de cuatro años establecido en el art. 15 de la Ley 47/2003, de 26 de noviembre, General Presupuestaria, no siendo tampoco el de quince años establecido en el art.1964 del Código Civil que asume la Sentencia de instancia, extremo en que discrepamos de ella.

Dit això, les sentències esmentades del TS només exclouen els expedients de penalitats del règim de caducitat, però no resolen el tema de la prescripció de l'acció per penalitzar incompliments contractuals.

Ara bé, el fet que les Sentències del TS no facin referència a la prescripció, no ens impedeix afirmar que seria contradictori que es concloués que al procediment d'imposició penalitats no li és aplicable l'institut de la caducitat i, en canvi, la prerrogativa de l'Administració per a imposar aquestes penalitats estigués subjecta a un termini de prescripció.

En la Sentència núm. 1543/2023, de 22 de novembre de 2023 del TS s'arriba a afirmar que:

Pero de estos principios *no deriva la exigencia de una limitación temporal en la imposición o reclamación de penalidades contratista*, por tratarse de una cuestión ligada a la específica regulación de los contratos del sector público y a las concretas cláusulas de los contratos que se rigen por sus propias reglas y criterios.

Per tant, de la mateixa manera que no és d'aplicació la caducitat a un procediment iniciat per imposar una penalitat, hem d'arribar a la conclusió que tampoc serà d'aplicació la prescripció a la potestat de l'Administració per imposar una penalitat.

Així mateix, el TS assenyala que la imposició de penalitats s'ha d'analitzar de forma casuística pel que fa a l'execució de cada contracte. Doncs bé, cal recordar que, en aquest cas, ens trobem davant un contracte de concessió d'obres públiques per a la construcció, conservació i explotació del complex assistencial de Can Misses i dos centres de salut vinculats a aquest, *amb una durada de trenta-dos anys i set mesos*. És a dir, es tracta d'un contracte de tracte successiu de llarga durada i d'una complexitat més que evident quant a l'execució. Per tant, a l'efecte de garantir una correcta execució del contracte, aquesta Junta Consultiva considera que no pot quedar limitada temporalment la potestat de l'òrgan de contractació per imposar penalitats durant l'execució del contracte.

Un altra qüestió seria el fet d'imposar una penalitat una vegada finalitzat el contracte, però no és el supòsit aquí plantejat.

Sens dubte, no podem negar que no és eficaç que a l'any 2024 s'hagin penalitzat uns incompliments ocorreguts en el primer trimestre de 2018, però entenem que no és aplicable a la penalitat imposada l'institut de la prescripció.

En conclusió, s'ha de rebutjar l'al·legació de la Concessionària sobre el fet que l'acció per penalitzar es considera prescrita.

– Al·legació segona. La recurrent considera que en aquest cas l'Administració es va excedir en l'exercici de les seves potestats, perquè la imposició d'aquestes penalitats respon més a una finalitat purament sancionadora que no a una finalitat intimatòria. La recurrent considera que va fer ús extemporani i inadequat de la facultat d'imposar penalitats, ja que les va imposar amb posterioritat al compliment del requeriment rebut en relació amb la no aprovació de la nova proposta de carta que va fer la Concessionària. La recurrent argumenta que, després del 15/02/2018, data en què saber que l'Administració no aprovava la seva proposta de carta nova va donar compliment a les ordres de l'IBSALUT, tal com va informar per escrit el 23/02/2018.

– Contestació a l'al·legació segona.

Igual que la vigent LCSP, el TRLCSP també preveia la possibilitat d'establir penalitzacions per incompliment de clàusules contractuals (article 87.4) i que l'Administració pogués imposar-les, d'acord amb les previsions específiques dels plecs, en els casos d'execució defectuosa de la prestació objecte del contracte o d'incompliment dels compromisos adquirits o de les condicions especials d'execució que s'haguessin establert en els plecs i en l'anunci de licitació. Les penalitats, que havien de ser proporcionals a la gravetat de l'incompliment i no podien superar el 10 per cent del pressupost del contracte, es podien imposar mitjançant una resolució dictada per l'òrgan de contractació, a proposta del responsable del contracte, i es podien fer efectives mitjançant la deducció de les quantitats que s'havien d'abonar al contractista, o sobre la garantia quan no es poguessin deduir de les certificacions (article 212).

Segons la doctrina i la jurisprudència, la finalitat que l'Administració persegueix amb la imposició de penalitats és essencialment de caràcter coercitiu —no sancionador—, per tal de garantir el compliment contractual. Per tant, les penalitats responen a un incompliment obligacional i s'emmarquen en els poders de direcció, inspecció i control de l'òrgan de contractació en garantia de l'interès públic; encara que també s'admet la seva finalitat compensatòria o indemnitzatòria, i igual que en l'àmbit civil, poden substituir la indemnització per danys.

En el cas que ens ocupa, en les clàusules 46.3 del PCAP i 7.4 del PPT s'estableix que la cafeteria-restaurant i el menjador on varen ocórrer els fets s'inclouen com un servei no clínic, d'explotació comercial, dins complex hospitalari de Can Misses i els centres de salut vinculats a l'hospital.

Els requeriments generals i tècnics específics aplicables al servei de cafeteria-restaurant i menjador es regulen a la clàusula 7.4 del PPT, que en l'apartat 4 disposa que:

La carta de preus de tots els productes ha de figurar publicada en lloc visible, amb segell i firma que certifiquin la seva acceptació.

D'altra banda, a la clàusula 31 del PCAP, es detallen les obligacions de la Concessionària, entre les quals, en relació amb els serveis no clínics, consta que:

1. El concessionari haurà de prestar els serveis no clínics descrits en els termes de qualitat, disponibilitat, continuïtat i seguretat que es deriven d'aquest Plec, del Plec de Prescripcions Tècniques i dels restants documents contractuals, així com de la normativa aplicable, segons les instruccions de l'Administració.

I a la clàusula 31.2.2.2.j) del PCAP s'assenyala que, entre les obligacions del concessionari es troba la obligació de:

j) Sol·licitar a l'Administració, per escrit, prèviament i amb la deguda antelació, l'autorització de les modificacions que pretengui introduir a la prestació dels serveis no clínics objecte de concessió.

Es desprèn de l'expedient que, quan es varen advertir els possibles incompliments de la Concessionària, la carta de preus vigent pel servei de cafeteria-restaurant i menjador era la que l'Administració havia aprovat el 19 de maig de 2015.

El 30 de gener de 2018, la Concessionària havia presentat una proposta de nova carta que no es va autoritzar, ja que el 12 de febrer de 2018, la Subdirecció d'Infraestructures i Serveis General de l'IBSALUT —responsable del contracte—, va informar desfavorablement sobre els preus proposats per la Concessionària. A més, cal tenir en compte que en aquell informe ja s'esmentaven incompliments de la concessionària pels preus i els productes servits a la cafeteria i es recorda a l'empresa que no es podien servir conceptes sense autorització prèvia de l'Administració. Més concretament, el responsable del contracte va considerar que:

En la propuesta presentada se evidencia, junto a la eliminación de productos. la incorporación de otros nuevos.

Primeramente, el Servei de Salut quiere resaltar que la Sociedad Concesionaria ya está sirviendo, sin previa, autorización de la Administración. los nuevos productos incorporados y que los está facturando bajo el concepto de "varios". . Esta conducta deviene irregular en base a las especificaciones técnicas de la prestación del Servicio establecidas en la cláusula 7.4.4 del PPT y el apartado 4 del anexo 16 del Sobre 2.2

[...]

En segundo lugar, el Servei de Salut, a pesar de la no aprobación de la propuesta presentada, analiza una serie de puntos de la misma que debe tener en cuenta su concesionaria a la hora de confeccionar y presentar una nueva propuesta de carta de cafetería:

[...]

En definitiva, se evidencia del desglose anterior, una clara modificación de los precios de los productos ofertados. El Servei de Salut considera que la nueva propuesta de carta de precios y productos está operando un claro aumento de precios y así los productos añadidos, se evidencia, que figuran con unos precios demasiado elevados. Esta situación parece encubrir una subida de precios, y ello a pesar de que en su escrito de 30 de enero de 2017, su Concesionaria exponga lo contrario.

En estas circunstancias, el Servei de Salut no aprueba la propuesta presentada al operar una variación al alza de los precios de la cafetería.

Se le concede un plazo de 5 días hábiles, contados a partir de la recepción del presente oficio, para la presentación de nueva propuesta adaptada a las consideraciones anteriormente expuestas y que provenga exclusivamente de su Concesionaria.

Advertirle que sin la autorización previa por parte de la Administración de la nueva carta de productos y precios, ésta no puede ser ofertada en la cafetería del Hospital Can Misses.

Aquest informe es va notificar a la Concessionària, ja que consta rebut i signat per la senyora María González, representant de l'empresa. La concessionària reconeix en el recurs haver rebut aquest informe el 23/02/2018.

Posteriorment, el 4 de maig de 2018, l'USC va informar l'òrgan de contractació que la concessionària havia canviat la carta de productes i els preus de la cafeteria de l'hospital i va adjuntar unes 12 queixes o incidències dels usuaris ocorregudes entre els mesos de gener i març de 2018, les quals demostren que la Concessionària aplicava preus i conceptes fora de la carta vigent. Per exemple, cal esmentar, entre d'altres:

- Segons la incidència de 2 de febrer de 2018 (núm. 292215), es va cobrar el suplement de tomàtiga amb el concepte «tupper per endur-se'n».
- Segons la incidència de 15 de febrer de 2018 (núm. 293505), es va servir un entrepà vegetal amb tonyina, que no estava previst a la carta de 2015 i es va cobrar amb el concepte «varis».
- I segons les incidències de 9 de març de 2018 (núm. 295790 i 295811): es servien «mitges torrades» i es cobraven a preu de «torrada», quan el concepte de «mitges torrades» tampoc estava previst a la carta vigent.

La recurrent argumenta que a partir del 23 de febrer de 2018 —data en què va conèixer l'informe de no autorització de nous preus que havia proposat— va deixar d'oferir productes i d'aplicar preus fora de la carta vigent de 2015.

Al respecte, cal dir que aquesta afirmació no és certa perquè hi ha incidències posteriors a la recepció de l'informe (per exemple, les del dia 9 de març); a més, cal afegir que l'informe no era cap advertiment o requeriment a partir del qual la Concessionària hagués de donar compliment als plecs. Com sap bé la Concessionària, les obligacions contractuals, i en aquest cas, les previstes en relació amb la carta, estaven clarament establertes en els plecs i s'havien de complir des del començament de la prestació.

Finalment, cal esmentar que la pròpia recurrent, en l'escrit del recurs, reconeix els incompliments, tal com s'esmenta en l'informe jurídic de l'òrgan de contractació, emès el 4 de juny de 2024 en relació amb el recurs, en el qual consta que:

Incluso en algunas de las incidencias, la Concesionaria reconoce que ha ofrecido productos no recogidos en la carta de cafetería autorizada y que ha cobrado productos bajo conceptos que no correspondían, por tanto, la comisión de incumplimientos de las obligaciones asumidas ha resultado acreditada.

En conclusió, es desestima totalment l'al·legació segona, ja que consten sobradament acreditats els incompliments de les clàusules 31.2.2.2.j) del PCAP i 7.4.4 del PPT per part de la Concessionària.

– Al·legació tercera. La recurrent al·lega infracció del principi de tipicitat, perquè considera que no concorren els requisits essencials per apreciar obstrucció i desobediència.

Segons la recurrent per poder sancionar una infracció per «obstrucció» es requereix que l'ordre de l'Administració reuneixi certs elements: que hi hagi una ordre clara i terminant, verbal o escrita, dirigida en forma adequada en exercici de les competències de l'Administració i que davant aquesta ordre, qui la rep adopti una actitud conscient i injustificada d'oposició al seu compliment. A més, l'empresa no es va oposar a la inspecció i fiscalització de l'explotació, perquè atès que no es va aprovar la seva proposta de canvi de carta, va seguir aplicant la carta vigent.

També considera que perquè hi hagi «desobediència» hi ha d'haver una prèvia intimació al compliment i una posterior desatenció, la qual cosa no va passar en aquest cas. A més, considera que com no existeixen incidències posteriors al requeriment de l'Administració, no hi va haver desobediència per la qual cosa no es pot sancionar a la concessionària per això.

Finalment, considera que hi ha hagut desviació de poder, perquè la recurrent al·lega que no va desobeir les indicacions del Servei de Salut ni va obstruir les tasques d'inspecció, per la qual cosa considera injustificada la tramitació de l'expedient de penalitats.

– Contestació a l'al·legació tercera.

La recurrent insisteix en l'argument d'assimilar les penalitats a les sancions per la comissió d'infraccions administratives o penals i esmenta jurisprudència aplicable en matèria sancionadora o penal. Aquests arguments no són d'aplicació, perquè les penalitats no són equiparables a penes o sancions, sinó que tenen naturalesa contractual, responen al principi de llibertat de pactes i es regeixen per les normes reguladores de les obligacions.

Els contractes s'han de complir d'acord amb les seves clàusules, ja que els plecs són *lex contractus* entre les parts. Per tant, les penalitats aplicables en cas

d'incompliment estaven expressament previstes en els plecs, els quals coneixia i va acceptar la concessionària des del mateix moment en què va presentar la seva oferta. Concretament, a la clàusula 54 del PCAP del contracte hi consta expressament que:

1. El incumplimiento de las obligaciones del contrato de concesión, llevará consigo la imposición al concesionario de las penalidades establecidas en este capítulo, sin perjuicio de la obligación de resarcimiento de los daños y perjuicios que, en su caso, se ocasionen y de las deducciones en los pagos a cargo de la Administración a que pueda haber lugar de acuerdo con lo establecido en el presente Pliego.

[...]

4. La firma del contrato por parte de la sociedad concesionaria implica la aceptación del régimen de penalidades recogido en el presente Pliego.

D'acord amb la clàusula 46.4.4 del PCAP, els incompliments dels requeriments generals i especificacions tècniques dels serveis, poden donar lloc a deduccions en el pagament dels serveis, sense perjudici de les penalitats que puguin correspondre en aplicació d'allò que estableix la clàusula 54 del PCAP. Ara bé, d'acord amb la clàusula 7.4.5 del PPT, només s'estableixen deduccions econòmiques pels defectes de qualitat i disponibilitat que afectin al servei de menjador del personal, però no als defectes que ocorrin en el servei de cafeteria-restaurant —que és el cas que ens ocupa—, els quals poden ser objecte d'imposició de penalitats.

Segons el que estableix la clàusula 55 del PCAP, els incompliments del concessionari als efectes del règim de penalitats, es qualifiquen de greus o lleus. I entre els incompliments greus relacionats amb l'explotació de les infraestructures sanitàries, el PCAP preveu expressament com penalitat, a la clàusula 55.1.3.e) PCAP:

e) l'obstrucció de les tasques d'inspecció general i fiscalització de l'explotació i la desobediència de les ordres impartides per l'Administració.

A la Resolució, l'òrgan de contractació va motivar l'existència d'obstrucció i desobediència de la concessionària en el sentit següent:

El cobro de productos distintos bajo el mismo concepto «varios» interfiere y obstruye en las labores de supervisión y control que la Administración tiene sobre la actividad del servicio, debido a que se desconoce el producto servido y no permite la trazabilidad de los productos.

A lo largo del procedimiento se ha demostrado, la obstrucción y la desobediencia:

— La obstrucción operada a través del ocultamiento mediante el «varios».

— La desobediencia de los pliegos, de la oferta y de la orden directa de 12 de febrero de 2018. La Sociedad Concesionaria se obligó a gestionar el Servicio de Cafetería conforme a lo establecido en PPT.

Las primeras incidencias se pusieron el 18 de enero de 2018 y la Sociedad Concesionaria presentó la nueva carta el 30 de enero de 2018, núm. de registro 521. Lo que demuestra que, la Sociedad Concesionaria ya ocultaba, con anterioridad, la introducción de cambio en el servicio (actitud obstructiva).

En el escrito de 30 de enero, la Sociedad Concesionaria comunicaba que no se cambiaban los precios pero la Administración observó que sí. Se aumentaban precios, en ocasiones de forma encubierta. La propuesta de nueva carta nunca fue autorizada y así se le notificó a la Sociedad Concesionaria el día 23 de febrero de 2018, número de registro 1133. Desde la Administración se le explicó detalladamente el porqué de la no autorización. El escrito fue reproducido en la propuesta de resolución. A él se remite. A pesar de ser clara la Administración en exponer las causas de la no autorización, la Sociedad Concesionaria desobedeció (desobediencia).

A pesar de ser clara la Administración en exponer las causas de la no autorización, la Sociedad Concesionaria desobedeció.

La Sociedad Concesionaria fue introduciendo productos no autorizados que cobraba bajo el concepto «varios» desobedeciendo y obstaculizando la función de vigilancia y control de la Administración. La suya ha sido una labor obstructiva operada mediante ocultamiento.

La Sociedad Concesionaria, en este caso concreto, protagonizó una actitud no conforme a Pliegos:

Clausula 47.8 PCAP. El concesionario se compromete a cooperar con el Responsable del Seguimiento de la Explotación en el desarrollo de las funciones de inspección y control que le han sido encomendadas, *actuando de buena fe y sin reservas de ningún tipo.*

No fue así, de buena fe y sin reservas, como actuó la Sociedad Concesionaria en el Servicio de Cafetería (ocultamiento).

Encara que els plecs no defineixin què s'ha d'entendre per obstrucció i desobediència, es considera encertada la motivació de l'òrgan de contractació, perquè la concessionària coneixia perfectament les obligacions establertes en els plecs en relació amb la carta de la cafeteria i, així i tot, les va desobeir. A més, la utilització de conceptes ambigus (com «varis») per cobrar conceptes fora de la carta autoritzada o servir plats més petits a preu de plats complets (com, per exemple, «mitges torrades» a preu de «torrades»), constitueixen prova suficient per acreditar que la concessionària ocultava i dificultava les tasques de control per al bon funcionament del servei de bar objecte de la concessió.

A més, d'acord amb l'informe jurídic de l'òrgan de contractació en relació amb el recurs:

La Concesionaria no informó al Servicio de Salud, por escrito y con la debida antelación, de las modificaciones que pretendía introducir en el servicio de cafetería y así, ofreció productos que no formaban parte de la carta de precios autorizada y cobró productos con conceptos que no correspondían (incidencias 290659, 290661, 292215 y 2935059). Por otro lado, la Concesionaria desobedeció las órdenes impartidas por el Servicio de Salud en las incidencias 293644, 293685, 295790 y 295811, actuación que puede incardinarse en la cláusula 55.1.3.e) del PCAP. Los incumplimientos de la Concesionaria adolecen de intencionalidad dado que al aceptar tanto el PCAP como el PPT y el resto de documentación de la que derivan compromisos y obligaciones, se compromete por un lado, al efectivo cumplimiento de las obligaciones asumidas y por otro, a cumplir los requerimientos del Servicio de Salud cuando su actividad no se adecuaba a lo pactado.

[...]

El informe elaborado tras la presentación por parte de la Concesionaria de una propuesta de carta de precios el 30 de enero de 2018 (doc. 16). En el mencionado informe se indica textualmente "En definitiva, se evidencia del desglose anterior, una clara modificación de los precios de los productos ofertados. El Servei de Salut considera que la nueva propuesta de carta de precios y productos está operando un claro aumento de precios y así los productos añadidos, se evidencia, que figuran con unos precios demasiado elevados.

[...]

En estas circunstancias, el Servei de Salut no aprueba la propuesta presentada al operar una variación, al alza, de los precios de la cafetería. [...] Advertirle que, *sin la autorización previa por parte de la Administración de la nueva carta de productos y precios*, ésta no puede ser ofertada en la cafetería del Hospital Can Misses.

D'altra banda, en relació amb la desviació de poder que al·lega la recurrent, cal recordar a la contractista que en les concessions d'obra pública i de serveis —com és aquest cas—, el responsable del contracte actua en defensa de l'interès general, per obtenir el compliment de les obligacions del concessionari i per verificar-lo, especialment pel que fa a la qualitat en la prestació del servei. En aquest cas, la realitat dels incompliments es justifica amb els informes de la Unitat de Seguiment i Control de l'explotació (USC), que abans de les queixes dels usuaris, ja havia advertit incompliments amb la carta de la cafeteria. Les incidències dels usuaris no són el que es penalitza, només són una prova més que demostra la desobediència de la Concessionària respecte de les seves obligacions contractuals.

La jurisprudència del Tribunal Suprem considera que la institució de la desviació de poder només existeix quan hi ha:

[...] una contravenció del sentido teleológico de la actividad administrativa desarrollada" (STS de 7-4-86), "una distorsión de la normal finalidad del acto" (STS de 11-4-89), una "no utilización de la potestad administrativa de forma objetiva, acorde con la finalidad perseguida" (STS de 12-5-86), exigiéndose una "demostración de una finalidad torcida" (STS de 9-6-86), la demostración de "perseguir una finalidad espuria" (STS de 11-6-86), "un propósito de satisfacer intereses extraños al bien público" (STS de 26-12-60), siendo preciso demostrar que el acto impugnado, ajustado a la legalidad extrínseca, "no responde en su motivación interior al sentido teleológico de la actividad administrativa" (STS de 9-4-87), no cabiendo confundir la desviación de poder con el mayor o menor acierto del acto (STS de 19-5-86), siendo insuficiente frente a la presunción de legalidad del

acto, presentar meras conjeturas o sospechas (STS de 9-6-86), exigiéndose igualmente proporcionar los datos para crear en el Tribunal la convicción moral de su existencia (STS de 14-4-86).

Se debe por tanto acreditar por quien la alega, mediante motivos concretos, que se ha seguido un objetivo espurio tendente a satisfacer intereses ajenos al bien público

En contra de la opinión de la recurrente, de l'expedient no s'adverteix que concorrin cap de les circumstàncies que la jurisprudència considera desviació de poder. A més, la recurrente tampoc ha desvirtuat les proves que acrediten la desobediència i l'obstrucció a les funcions de control de l'execució del contracte; al contrari, amb el que consta a l'expedient es pot afirmar que qui s'ha «desviat» del compliment de les seves obligacions contractuals ha estat la Concessionària.

En conclusió, es desestima totalment l'al·legació tercera i es considera ben motivada la tipificació de la penalitat imposada.

— Al·legació quarta. Finalment, la recurrente al·lega falta de motivació en la graduació de la penalitat i infracció del principi de proporcionalitat, ja que considera que l'import de la penalitat imposada no és proporcional al benefici econòmic obtingut pels incompliments que es refereixen a l'expedient i considera que, com a molt, pot dur aparellada una penalitat lleu, per la qual cosa sol·licita que es passi d'una penalitat greu a una lleu.

— Contestació a l'al·legació quarta.

La qualificació de la penalitat d'obstrucció i desobediència està prevista a la clàusula 55 del PCAP que qualifica aquest fet com a penalitat greu, per la qual cosa s'ha de mantenir la qualificació com a greu.

A més, aquesta clàusula també assenyala que:

55.1 Régimen general

Los incumplimientos del concesionario podrán dar lugar a las consecuencias jurídicas que a continuación se detallan, atendiendo, en todo caso, a los límites dispuestos en el artículo 252.2 del TRLCAP:

- a) Los incumplimientos leves serán sancionados con multa de hasta 12.000 euros.
- b) Los incumplimientos graves serán sancionados con multa de entre 12.001 a 100.000 euros.

55.2 Graduación de las penalidades

En la imposición de penalidades por la Administración se deberá guardar la debida adecuación entre la gravedad del incumplimiento y la penalidad aplicada, atendiendo en su graduación a los siguientes criterios: (i) tipo de incumplimiento; (ii) existencia de intencionalidad; (iii) naturaleza de los perjuicios causados; (iv) reincidencia, por incurrir, en

el término de un año, en más de un incumplimiento de la misma naturaleza y (v) el beneficio obtenido por el concesionario.

Cal esmentar que a la Resolució que s'impugna, l'òrgan de contractació va motivar la quantificació de la penalitat de la manera següent:

Partiendo de 12.001 a 100.000 euros, el Servei de Salut aprecia, en base a la graduación establecida en los pliegos cláusula que se está ante:

- Una actuación/comisión de un tipo grave.
- Una actuación de la Sociedad Concesionaria intencionada. La Sociedad Concesionaria desobedeció deliberadamente y aplicó una carta a pesar de conocer la prohibición de los pliegos de aplicar una carta no autorizada. Se aprecia responsabilidad de la Sociedad Concesionaria (punto que será tratado en posterior fundamento de derecho). Una actuación que se considera que afectando a los trabajadores y familiares no afectó a los pacientes. Por tanto, perjuicio leve.
- Una actuación en la que la Sociedad Concesionaria sí ha obtenido beneficio económico. La Sociedad Concesionaria fue cobrando a los usuarios precios y productos no autorizados.

Graduación importe

Tipo de incumplimiento: Grave; 12.001

Existencia de intencionalidad: Sí; 21.999.75

Naturaleza del perjuicio causado: Leve; 0

Reincidencia: No; 0

Beneficio obtenido por la Sociedad Concesionaria: Sí; 21.999.75

Total: 56.000

En vistas a lo anterior, se cuantifica en 56.000 euros la penalidad a aplicar, cantidad que se considera adecuada a pliegos que actualizada de conformidad con la cláusula 56.3 del PCAP (se calcula que la inflación acumulada en 2023 es del 5.5 %) se convierte en:

59.080 euros

Respecte a les circumstàncies modificatives d'existència d'intencionalitat, naturalesa del perjudici causat, reincidència o benefici de la concessionària, cal esmentar que el PCAP no preveu la quantificació econòmicament de la concurrència d'aquestes circumstàncies.

Ara bé, a la Resolució que s'impugna, a l'import mínim aplicable per la comissió de la penalitat greu, s'hi han afegit un total de 43.999,50 € per haver considerat que concorren les circumstàncies d'intencionalitat, a raó de 21.999,75 €, i de benefici de la concessionària, a raó de 21.999,75 € més, sense que constin motivats ni justificats com s'han obtingut els càlculs d'aquests imports, per la qual cosa no es consideren adequats. En aquest sentit, l'òrgan de contractació haurà de retrotreure el procediment al moment de calcular l'import de la penalitat, que no podrà incloure conceptes que no es puguin justificar.

D'altra banda, en relació amb l'actualització de l'import de la penalitat, tampoc es justifica el percentatge aplicat en concepte d'inflació acumulada. En els nous càlculs que es duguin a terme, l'òrgan de contractació haurà d'aplicar la literalitat de la clàusula 56.3 del PCAP, que disposa que els imports de les penalitats s'han d'actualitzar d'acord amb l'IPC, la qual cosa també s'haurà de justificar a l'expedient.

Per tot això, dict el següent,

Acord

1. Estimar parcialment el recurs especial en matèria de contractació de la Sociedad Concesionaria Gran Hospital Can Misses, interposat contra la Resolució del Servei de Salut de les Illes Balears, de 28 de febrer de 2024, d'imposició de penalitats en relació amb el contracte de concessió d'obres públiques per a la construcció, conservació i explotació del nou complex assistencial de Can Misses i dos centres de salut vinculats a aquest (SSCC CA 151/09).
2. Concretament, es desestimen les al·legacions primera a tercera i s'estima parcialment l'al·legació quarta, de tal manera que l'òrgan de contractació haurà de retrotreure el procediment al moment de calcular l'import de la penalitat, que no podrà incloure conceptes que no es puguin justificar i s'haurà d'actualitzar d'acord amb l'IPC.
3. Notificar aquest Acord a la recurrent i a l'òrgan de contractació.

Interposició de recursos

Contra aquest Acord —que exhaureix la via administrativa— es pot interposar un recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears en el termini de dos mesos comptadors des de l'endemà d'haver-ne rebut la notificació, d'acord amb els articles 10.1.a) i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Palma, a la data de la signatura electrònica

La secretària de la Junta Consultiva
de Contractació Administrativa

María Matilde Martínez Montero